

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2008. gada 17. jūlijā*

Lieta C-71/07 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2007. gada 8. februārī iesniedza

Franco Campoli, bijušais Eiropas Kopienu Komisijas ierēdnis ar dzīvesvietu Londonā (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv Dž. Vandersandens [*G. Vandersanden*], L. Levi [*L. Levi*] un S. Rodrigess [*S. Rodrigues*], advokāti,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

pārējiem lietas dalībniekiem esot šādiem:

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv V. Džoriss [*V. Joris*] un D. Martins [*D. Martin*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē,

* Tiesvedības valoda — franču.

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv M. Arpio Santakrusa [*M. Arpio Santacruz*]
un I. Šulce, pārstāves,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*],
tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Šimans [*K. Schiemann*], P. Kūris [*P. Kūris*]
un K. Toadere [*C. Toader*] (referente),

ģenerālvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2008. gada 8. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Savā apelācijas sūdzībā Kampoli [*Campoli*] lūd atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2006. gada 29. novembra spriedumu lietā T-135/05 *Campoli*/Komisija (Krājums-CDL, I-A-2-297. un II-A-2-1527. lpp.; turpmāk tekstā — “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru tā kā daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu noraidīja viņa prasību atcelt paziņojumus par pensiju par laiku no 2004. gada maija līdz jūlijam, jo tajos pirmo reizi tika piemērots prettiesiski aprēķināts korekcijas koeficients, ņemot vērā vidējo dzīves dārdzību viņa dzīvesvietas valstī, nevis ņemot vērā dzīves dārdzību šīs valsts galvaspilsētā.

I — Atbilstošās tiesību normas

- 2 Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu — redakcijā, kas bija spēkā līdz 2004. gada 1. maijam (turpmāk tekstā — “iepriekš spēkā esošie Civildienesta noteikumi”), — 82. panta 1. punkta otrajā daļā bija paredzēts, ka pensijām piemēro korekcijas koeficientu pēc likmes, kas noteikta attiecīgajai Kopienas valstij, par kuru saņēmējs pierāda, ka tā ir viņa dzīvesvietas valsts.
- 3 Tā kā iepriekš spēkā esošajos Civildienesta noteikumos nebija nevienas speciālās tiesību normas par pensijām piemērojamo korekcijas koeficientu aprēķināšanas metodi, šīm pensijām praksē ir ticis izmantots korekcijas koeficients, ko piemēro aktīvā nodarbinātībā iesaistītajiem Kopienas ierēdņiem saskaņā ar šo Civildienesta noteikumu 64. panta pirmo daļu un XI pielikumu, proti, saskaņā ar metodi, kura nodrošina tādu pašu pirktspēju neatkarīgi no ierēdņu iecelšanas amatā vietas. Šī metode atspoguļoja vidējo starpību, kas vidusmēra ierēdņa gadījumā pastāvēja starp

dzīves dārdzību viņa iecelšanas amatā valsts galvaspilsētā un dzīves dārdzību Briselē (Beļģija) (turpmāk tekstā — “galvaspilsētas” metode). Attiecībā uz pensionāriem atsaucis parametrs bija dzīves dārdzības dzīvesvietas valsts galvaspilsētā salīdzinājums ar dzīves dārdzību Briselē.

4 Ar Padomes 2004. gada 22. marta Regulu (EK, *Euratom*) Nr. 723/2004, ar ko groza Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumus un Kopienu pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību (OV L 124, 1. lpp.), tika ieviesta liela iepriekš spēkā esošo Civildienesta noteikumu reforma. Viens no šajā regulā ieviestajiem jauninājumiem attiecas uz pensijām piemērojamo korekcijas koeficientu atcelšanu, sākot no 2004. gada 1. maija.

5 Regulas Nr. 723/2004 trīsdesmitajā apsvērumā ir izklāstīts šāds pamatojums:

“Eiropas Savienības padziļināta integrācija un pensionāru brīva pastāvīgas dzīvesvietas izvēle Eiropas Savienībā izraisījusi pensiju korekcijas koeficientu sistēmas novecošanos. Šī sistēma arī radījusi pārraudzības problēmas attiecībā uz pensionāru pastāvīgo dzīvesvietu, kas ir jāpārvar. Tādēļ šā sistēma jāatceļ ar atbilstošu pāreju pensionāriem un ierēdņiem, kuri pieņemti darbā pirms šās regulas stāšanās spēkā.”

6 Līdz ar to Civildienesta noteikumu — redakcijā, kas bija spēkā, sākot no 2004. gada 1. maija (turpmāk tekstā — “jaunie Civildienesta noteikumi”), — 82. panta 1. punkta otrajā daļā un 3. punktā bija paredzēts, ka gan pensijām, gan invaliditātes pabalstam netiek piemērots nekāds korekcijas koeficients.

7 Šī korekcijas koeficientu atcelšana neattiecas uz ierēdņiem, kuri pensionējās līdz 2004. gada 1. maijam. Jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 20. panta 1. punkta pirmajā daļā ir noteikts, ka šo ierēdņu pensijām piemēro korekcijas koeficientu, kas ir noteikts dalībvalstij, par kuru šie ierēdņi pierāda, ka tā ir viņu galvenās dzīvesvietas valsts.

- 8 Tajā pašā laikā jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 20. panta 1. punkta otrajā daļā ir ieviests noteikums par to, ka minimālais pensijām piemērojamais korekcijas koeficients ir 100 %.
- 9 Saskaņā ar jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 20. panta 4. punktu pārejas periods attiecībā uz korekcijas koeficientiem ir piemērojams arī invaliditātes pabalstiem.
- 10 Saskaņā ar šo pārejas periodu piemērojamie korekcijas koeficienti saskaņā ar jauno Civildienesta noteikumu XI pielikuma 1. panta 3. punkta a) apakšpunktu un 3. panta 5. punkta b) apakšpunktu tiek noteikti, aprēķinot vidējo starpību starp dzīves dārdzību attiecīgā pensionāra dzīvesvietas dalībvalstī un dzīves dārdzību Beļģijā (turpmāk tekstā — “valsts” metode), lai gan “galvaspilsētas” metode joprojām tiek piemērota aktīvā nodarbinātībā iesaistīto ierēdņu atalgojumam.
- 11 Lai attiecīgajiem pensionāriem atvieglotu pāreju no “galvaspilsētas” metodes uz jauno “valsts” metodi, šī pēdējā minētā metode tiek ieviesta pakāpeniski četru gadu laikā. Šajā sakarā jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 20. panta 2. punkts sadala pensiju summas proporcionālo apmēru saskaņā ar šādu laika grafiku:
- sākot no 2004. gada 1. maija: 80 % “galvaspilsētas” metode un 20 % “valsts” metode;
 - sākot no 2005. gada 1. maija: 60 % “galvaspilsētas” metode un 40 % “valsts” metode;
 - sākot no 2006. gada 1. maija: 40 % “galvaspilsētas” metode un 60 % “valsts” metode;

— sākot no 2007. gada 1. maija: 20 % “galvaspilsētas” metode un 80 % “valsts” metode;

— sākot no 2008. gada 1. maija: 100 % “valsts” metode.

¹² Turklāt jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 24. panta 2. punkta otrajā daļā tiek garantēta pirms 2004. gada 1. maija saņemtā tīrās pensijas nominālā summa.

II — Strīda priekšvēsture

¹³ Apelācijas sūdzības iesniedzējs pirms viņa aiziešanas pensijā 2003. gada februārī saņēma invaliditātes pensiju saskaņā ar iepriekš spēkā esošo Civildienesta noteikumu 53. un 78. pantu, kurai atbilstoši šo noteikumu 82. pantam bija piesaistīts korekcijas koeficients, kas bija noteikts valstij, par kuru attiecīgā persona pierādīja, ka tā ir viņa dzīvesvietas valsts, proti, Apvienotajai Karalistei, jo apelācijas sūdzības iesniedzējs bija apmeties Londonā, kur viņš bija nopircis māju. Sākot no 2004. gada 1. janvāra, apelācijas sūdzības iesniedzēja invaliditātes pensijai piemēroja korekcijas koeficientu, kurš Apvienotajai Karalistei bija noteikts 139,6 % apmērā. Šis korekcijas koeficients bija aprēķināts saskaņā ar “galvaspilsētas” metodi tā, lai atspoguļotu dzīves dārdzības atšķirību starp Londonu un Briseli.

¹⁴ Ar 2004. gada 13. maija vēstuli Eiropas Kopienu Komisijas Birojs atsevišķu tiesību pārvaldībai un izmaksai informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju par to, kā viņa tiesības uz pensiju ietekmēs jauno Civildienesta noteikumu stāšanās spēkā. Šajā vēstulē cita starpā bija norādīts, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesības uz pensiju nav mainījušās, ja viņa pensija ir bijusi noteikta līdz 2004. gada maijam.

¹⁵ Tomēr apelācijas sūdzības iesniedzējs apzinājās, ka saskaņā ar jaunajiem Civildienesta noteikumiem viņa pensijas apmērs samazināsies, jo Londonā dzīvojošajiem

bijušajiem ierēdņiem izmaksātajai pensijai piemērojamais korekcijas koeficients pakāpeniski tiktu atcelts un aizstāts ar jauno korekcijas koeficientu, kas ir mazāks nekā iepriekš spēkā esošais.

- 16 Līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzējs 2004. gada 20. augustā iesniedza iecelējinstīcijā sūdzību saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. pantu par Komisijas lēmumu, kuru veidoja paziņojumi par pensiju par 2004. gada maiju, jūniju un jūliju. Viņš norādīja, ka, viņaprāt, nepamatota viņa tiesību uz pensiju un it īpaši korekcijas koeficienta samazināšana pārkāpa vairākus vispārīgos tiesību principus. Ar 2004. gada 13. decembra lēmumu Komisija noraidīja šo sūdzību (turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”).

III — Pārsūdzētais spriedums

- 17 Ar pārsūdzēto spriedumu Pirmās instances tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, skatot to kopā ar, pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja sūdzībā apstrīdēto iecelējinstīcijas lēmumu, ar kuru 2004. gada 1. maijā tika mainīts viņa pensijai piemērojamais korekcijas koeficients, apgādnieka pabalsts un vienreizējs pabalsts izglītībai, kā arī, otrkārt, viņa paziņojumiem par pensiju, jo tajos, sākot no 2004. gada maija, ir piemērots šis pēdējais minētais lēmums.
- 18 Pirmās instances tiesa vispirms atzina par nepieņemamu prasījumu attiecībā uz apgādnieka pabalstu un pabalstu izglītībai, jo šis prasījums nebija minēts apelācijas sūdzības iesniedzēja sūdzībā, kā arī prasījumu atcelt paziņojumos par pensiju par 2004. gada maiju un jūniju iekļauto lēmumu, pamatojoties uz to, ka viņam nebija interese celt prasību. Pirmās instances tiesa tomēr atzina šādu interesi, lai apstrīdētu paziņojumu par pensiju par 2004. gada jūliju, jo korekcijas koeficients, kurš bija piemērojams tādu aktīvā nodarbinātībā iesaistīto ierēdņu atalgojumam, kuri bija piesaistīti Apvienotajai Karalistei, bija noteikts saskaņā ar “galvaspilsētas” metodi 142,7 % apmērā ar atpakaļejošu spēku attiecībā uz šo mēnesi, lai arī apelācijas sūdzības iesniedzēja pensijas apmērs, ņemot vērā garantiju saņemt nominālo summu, palika nemainīgs apmērā, kas bija vienāds ar to apmēru, kurš bija iegūts, šajā pašā dienā piemērojot korekcijas koeficientu 139,6 %.

- 19 Pirmās instances tiesa turpinājumā atzina par nepamatotiem septiņas tāda iebilduma par jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 20. panta prettiesiskumu daļas, kas bija vienīgais apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītais pamats attiecīgi saistībā ar tiesiskās palāvības principa, tiesiskās drošības principa, atpakaļejoša spēka nepiemērošanas un iegūto tiesību principa pārkāpumu, vienlīdzīgas attieksmes principa, samērīguma principa un labas pārvaldības principa pārkāpumu, kā arī pilnvaru nepareizu izmantošanu un nepietiekamu pamatojumu.
- 20 Attiecībā uz minētā pamata daļu saistībā ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, kura vērtējums, ko sniedza Pirmās instances tiesa, tiek apstrīdēts šajā apelācijas tiesvedībā, tā atbalstam tika izvirzīti četri argumenti.
- 21 Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 99.–109. punktā noraidīja pirmo apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentu par to, ka “valsts” metodes piemērošana pārejas korekcijas koeficientu, kuri skar līdz 2004. gada 1. maijam pensionējušos ierēdņu pensijas, aprēķināšanai pārkāpj vienlīdzīgas attieksmes principu, jo saskaņā ar šo jauno metodi aprēķinātie korekcijas koeficienti negarantē līdzvērtīgas pirktspējas saglabāšanu visiem pensionāriem. Tā vispirms atgādināja savu izdarīto secinājumu 2003. gada 26. februāra spriedumā lietā T-184/00 *Drouvis/Komisija (Recueil FP, I-A-51. un II-297. lpp., 60. punkts)*, saskaņā ar kuru viens korekcijas koeficients katrai valstij var būt atbilstošs rādītājs, lai nenoliedzami aptuvenā veidā atspoguļotu dzīves dārdzību dalībvalstī un lai atbilstoši izpildītu mērķi nodrošināt vienlīdzīgu attieksmi pret pensionāriem.
- 22 Pirmās instances tiesa arī uzskatīja, ka, aizstājot “galvaspilsētas” metodi ar “valsts” metodi, Kapienu likumdevējs nebija pārsniedzis robežas, kuras ir noteiktas tā rīcības brīvībai šajā jomā. Pārsūdzētā sprieduma 105. punktā Pirmās instances tiesa it īpaši norādīja, ka Kapienu likumdevējam ir tiesības pieņemt attiecīgajiem ierēdņiem nelabvēlīgākus noteikumus nekā iepriekš spēkā esošie noteikumi ar nosacījumu, ka tiek noteikts pietiekami ilgs pārejas periods. Šis tiesības nevar tikt kavētas ar atsauci uz pirktspējas līdzvērtības principu vēl jo vairāk tāpēc, ka pārejas periods pensionāriem garantē līdz jauno Civildienesta noteikumu spēkā stāšanās dienai saņemtās tīrās pensijas nominālās summas saglabāšanu.

- 23 Pārsūdzētā sprieduma 110.–115. punktā Pirmās instances tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja otro argumentu saistībā ar aktīvā nodarbinātībā esošo ierēdņu, kuriem joprojām tiek piemērota “galvaspilsētas” metode, un pensionējušos ierēdņu diskrimināciju, norādot, ka šīs abas ierēdņu kategorijas atrodas objektīvi dažādās situācijās.
- 24 Apelācijas sūdzības iesniedzēja trešais arguments ar mērķi pierādīt diskriminācijas pastāvēšanu salīdzinājumā ar Beļģijā dzīvojošajiem pensionāriem, jo šo Beļģijā dzīvojošo pensionāru pensijas ir noteiktas, ņemot vērā dzīves dārdzību Briselē kā galvaspilsētā, tika noraidīts pārsūdzētā sprieduma 116.–130. punktā. Šajā sakarā Pirmās instances tiesa vispirms konstatēja, ka saskaņā ar jauno Civildienesta noteikumu XI pielikuma 1. panta 3. punkta a) apakšpunkta ii) daļas un 3. panta 5. punkta b) apakšpunkta kopā piemērojamajiem noteikumiem korekcijas koeficienti, kas tiek piemēroti pensijām, kuras tiek izmaksātas dalībvalstīs, kas nav Beļģijas Karaliste, tiek noteikti “ar atsauci uz Beļģiju” un ka nekas jaunajā pensiju sistēmā neļauj secināt, ka likumdevējs ir vēlējis, lai Beļģijā dzīvojošie pensionāri gūst labumu no korekcijas koeficienta, ņemot vērā dzīves dārdzību Briselē kā galvaspilsētā.
- 25 Pārsūdzētā sprieduma 120.–123. punktā Pirmās instances tiesa piebilda, ka ir taisnība, ka pārejas no “galvaspilsētas” metodes uz “valsts” metodi laikā nedz “Beļģijas” pamata pensiju summa, nedz šai summai piemērojamais korekcijas koeficients 100 % netika samazināts, ņemot vērā jauno metodoloģiju. Šajā sakarā Komisija tiesas sēdē informēja, ka praksē statistiķi bija secinājuši, ka metode, kurā tiek aprēķināta starpība starp cenām Briselē un cenām kādā citā galvaspilsētā, kā, piemēram, Londonā, sniedz pilnīgi pamatotu aprēķinu attiecībā uz starpību starp cenām Beļģijā un cenām Apvienotajā Karalistē, kas attiecas uz visiem produktiem, tikai ar vienu izņēmumu, proti, īres maksu. Komisija precizēja, ka, lai noteiktu pensijām piemērojamās korekcijas koeficientus, statistiķi salīdzina vidējo īres maksu attiecīgajā valstī ar vidējo īres maksu Beļģijā. Pamatojoties uz to, varēja uzskatīt, ka “starpība starp Briseli un vidējo rādītāju Beļģijā ir 2 %”. Tomēr Beļģijai netika noteikts korekcijas koeficients 98 % apmērā.
- 26 Pirmās instances tiesa šajā sakarā pārsūdzētā sprieduma 124. punktā konstatēja, ka Komisijas sniegtie paskaidrojumi attiecas uz tādas jaunas pensiju sistēmas ieviešanu,

kuru īstenoja Eiropas Kopienų Statistikas birojs (*Eurostat*) un kura ir iestrādāta regulās, ar kurām ir pielāgoti pensijām piemērojamie korekcijas koeficienti, lai arī apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītā iebilde par prettiesiskumu attiecas vienīgi uz jauno Civildienesta noteikumu XIII pielikuma 20. pantu. Tomēr Kopienų tiesību akta tiesiskums nevar būt atkarīgs no tā, kādā veidā šis akts tiek piemērots praksē. Pārsūdzētā sprieduma 125. punktā tiek piemētināts, ka katrā ziņā, pat ja Komisijas izklāstītā prakse paredzētu labvēlīgāku režīmu Beļģijā dzīvojošiem pensionāriem, nepiemērojot jauno “valsts” metodi, ir jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes principa ievērošanai ir jāsaņķan ar tiesiskuma principa ievērošanu, saskaņā ar kuru neviens sev par labu nevar atsaukties uz prettiesiskumu, kas ir izdarīts cita labā.

27 Visbeidzot pārsūdzētā sprieduma 131.–140. punktā Pirmās instances tiesa noraidīja ceturto argumentu, kurā apelācijas sūdzības iesniedzējs bija minējis diskrimināciju salīdzinājumā ar pensionāriem, kuri dzīvoja kādā no “ne tik dārgajām” dalībvalstīm un attiecībā uz kuriem līdz 2004. gada 1. maijam bija noteikts korekcijas koeficients, kas ir zemāks par 100 %, un jaunā pensiju sistēma ieviesa minimālo korekcijas koeficientu 100 % apmērā, un tā rezultātā šiem pensionāriem tika piemērots korekcijas koeficients, kas ir acīmredzami augstāks par patieso dzīves dārdzību viņu dzīvesvietā.

28 Līdz ar to Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 132.–135. punktā norādīja, ka šis arguments nav pieņemams, jo apelācijas sūdzības iesniedzējs nebija pierādījis, ka viņš finansiāli varētu gūt labumu no sprieduma, ar kuru par prettiesisku atzītu minimālā korekcijas koeficienta 100 % piemērošanu pensijām, kuras tiek izmaksātas “ne tik dārgās” dalībvalstīs dzīvojošajām personām. It īpaši viņš nebija apgalvojis, ka iespējamā šādā dalībvalstī dzīvojošiem pensionāriem iedotā “finansiālā dāvana” uzreiz nozīmē, ka “dārgā” dalībvalstī dzīvojošie pensionāri attiecīgi finansiāli zaudēs. Turklāt, tā kā Kopienų pensijas režīms pamatojas nevis uz pensijas fonda modeli, bet uz solidaritātes principu, noteikums, ar ko ievieš minimālo korekcijas koeficientu 100 %, juridiski nerada sekas, kuru rezultātā minētie pensionāri iedzīvotos uz pensionāru kategorijas rēķina, kurai pieder apelācijas sūdzības iesniedzējs.

29 Pārsūdzētā sprieduma 136. punktā Pirmās instances tiesa atzina, ka katrā ziņā minimālā korekcijas koeficienta 100 % apmērā ieviešana nevar tikt atzīta par acīmredzami patvaļīgu vai neatbilstošu, jo šis noteikums tika pieņemts, lai cik vien iespējams tuvinātu pārejas periodu, kurā tiek saglabāti pensijām piemērojamie korekcijas

koeficienti, ar spēkā esošo režīmu, saskaņā ar kuru tie tiek atcelti. Šādā nozīmē minētais noteikums attiecībā uz ļoti daudzām dalībvalstīm un attiecīgajiem pensionāriem vienīgi paredzēja pensijām piemērojamo korekcijas koeficientu atcelšanu.

IV — Par apelāciju

30 Ar savu apelācijas sūdzību Kampoli lūdz Tiesai:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— apmierināt viņa prasījumus pirmajā instancē, kuri ir grozīti attiecībā uz viņa prasību nepieņemamību jautājumā par apgādnieka pabalstu un pabalstu izglītībai, un tādejādi atcelt iecelēj institūcijas 2004. gada 13. decembra lēmumu, ar kuru ir noraidīta viņa sūdzība, skatot šo lēmumu kopā, pirmkārt, ar minētajā sūdzībā apstrīdēto iecelēj institūcijas lēmumu, ar kuru 2004. gada 1. maijā tika grozīts viņa pensijai piemērojamais korekcijas koeficients, kā arī, otrkārt, ar viņa paziņojumiem par pensiju kā dokumentiem, kuros, sākot no 2004. gada maija, tiek piemērots šis pēdējais minētais lēmums; un

— piespriest atbildētājam atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

31 Komisija, kura ir iesniegusi pretapelācijas sūdzību, lūdz Tiesai:

— galvenokārt, apelācijas sūdzību noraidīt kā nepieņemamu;

— pakārtoti, noraidīt to pilnībā kā nepamatotu un

— piespriest Kampoli atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

32 Eiropas Savienības Padome lūdz Tiesai:

— apelācijas sūdzību noraidīt kā nepamatotu un

— piespriest Kampoli atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

33 Savā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd Pirmās instances tiesas vērtējumu attiecībā uz pirmo, trešo un ceturto argumentu, kas ir minēti, lai pamatotu viņa izvirzītā pamata daļu jautājumā par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu. Izvirzot savā apelācijas sūdzībā tikai vienu pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzējs šajā sakarā norāda, ka Pirmās instances tiesa nav ievērojusi vienlīdzīgas attieksmes principu, tiesību uz aizstāvību principu, pušu vienlīdzības principu Kopienų tiesā, iestādēm noteikto pienākumu norādīt pamatojumu, intereses celt prasību jēdzienu iebildes par prettiesiskumu ietvaros un tai pašai noteikto pienākumu norādīt pamatojumu.

34 Pirms šī izvirzītā pamata pamatotības izvērtēšanas ir jālemj par Komisijas iesniegto pretapelācijas sūdzību, jo tajā ir lūgts apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegto apelācijas sūdzību atzīt par nepieņemamu.

A — Par pretapelācijas sūdzību

1. Lietas dalībnieku argumenti

- 35 Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesai pašai pēc savas ierosmes bija jāatzīst par nepieņemamiem pirmais, trešais un ceturtais arguments, kuri tika minēti, lai pamatotu izvirzītā pamata daļu jautājumā par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, jo tie netika izvirzīti pirmstiesas stadijā. Šajā sakarā Komisija norāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs savā pirmstiesas stadijā iesniegtajā sūdzībā saistībā ar šo daļu bija minējis vienīgi otro argumentu, kas pamatojās uz ierēdņu un pensionāru diskrimināciju, un tas atšķīrās no pārējiem trīs vēlāk minētajiem argumentiem.
- 36 Savā atbildē uz repliku Komisija precizē, ka tās pretapelācijas sūdzības mērķis ir panākt, lai apelācijas sūdzība tiktu atzīta par nepieņemamu, jo tajā ir minēti vienīgi trīs nepieņemami argumenti. Komisija piekrīt, ka arī šādi formulēts tās pretapelācijas sūdzības priekšmets pilnībā neatbilst Tiesas Statūtu 56. panta tekstam, tomēr tā uzskata, ka Tiesai pēc savas ierosmes ir jāizvērtē, vai Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pēc savas ierosmes attiecīgos trīs argumentus neatzīstot par nepieņemamiem.
- 37 Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka pretapelācijas sūdzība nav pieņemama, jo pretēji tam, ko prasa minētais 56. pants, Komisijas prasījumi pirmajā instancē bija apmierināti. Komisija cita starpā neesot prasījusi atzīt prasību par nepieņemamu, un Pirmās instances tiesa pilnībā esot apmierinājusi tās prasījumus, noraidot prasību kā nepamatotu. Turklāt, lai arī Komisija ir iesniegusi pretapelācijas sūdzību, tā neesot lūgusi pilnībā vai daļēji atcelt pārsūdzēto spriedumu.
- 38 Pakārtoti apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka pretapelācijas sūdzība nav pamatota. Minētais pirmais, trešais un ceturtais arguments faktiski esot saistīti ar viņa sūdzībā norādīto vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu. Apstrīdētajā lēmumā

Komisija pati nepārprotami esot uzskatījusi apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentāciju kā kritiku par to, ka “līdz ar to “dārga” reģiona iedzīvotājiem tiek liegta tāda pati pirktspēja kā tiem, kuri dzīvo “ne tik dārgos” reģionos”, un ka “pensionāriem vairs nav tāda pati pirktspēja atkarībā no viņu dzīvesvietas”. Pirmās instances tiesas ziņojumā tiesas sēdē nepārprotami esot izklāstīti apelācijas sūdzības iesniedzēja minētie četri argumenti, lai pamatotu argumentāciju par diskriminācijas aizlieguma principa pārkāpumu, bet Komisija neesot apstrīdējusi šo ziņojumu vai šo argumentu pieņemamību.

2. Tiesas vērtējums

³⁹ Saskaņā ar Tiesas Statūtu 56. panta otro daļu apelācijas sūdzību var iesniegt personas, kuru prasījumi vai iebildumi nav apmierināti vai ir apmierināti daļēji.

⁴⁰ Taču, kā to Komisija pati apstiprinājusi savā atbildē uz repliku, pārsūdzētajā spriedumā ir pilnībā apmierināti tās Pirmās instances tiesā izvirzītie prasījumi. It īpaši ir jānorāda, ka Komisija, Pirmās instances tiesā norādot uz apelācijas sūdzības iesniedzēja prasību jautājumā par apgādnieka pabalstu un pabalstu izglītībai nepieņemamību, jo tās nebija minētas sūdzībā, nekādā veidā nebija lūgusi atzīt par nepieņemamu daļu par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

⁴¹ Turklāt, kā it īpaši izriet no Tiesas Statūtu 61. panta, jebkurai apelācijas sūdzībai ir jābūt ar mērķi pilnībā vai daļēji atcelt Pirmās instances tiesas spriedumu, un Tiesa, ja tiek atcelts Pirmās instances tiesas spriedums, var vai nu pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai arī nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Pirmās instances tiesā.

- 42 Šajā lietā Komisijas pretapelācijas sūdzības mērķis nav atcelt pārsūdzēto spriedumu, bet gan panākt, lai tiktu atzīta apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegtās galvenās apelācijas sūdzības nepieņemamība.
- 43 No tā izriet, ka minētā pretapelācijas sūdzība ir noraidāma kā nepieņemama.

B — *Par galveno apelācijas sūdzību*

1. Par Pirmās instances tiesas vērtējumu attiecībā uz pirmo argumentu saistībā ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu un to, ka jaunā “valsts” metode nenodrošina visiem pensionāriem līdzvērtīgu pirktspēju

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 44 Apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka Pirmās instances tiesa, noraidot šo pirmo argumentu, nav ievērojusi vienlīdzīgas attieksmes principu un Kōpienu tiesai noteikto pienākumu norādīt pamatojumu. Pārsūdzētajā spriedumā liels uzsvars esot likts uz plašo likumdevējam piešķirto rīcības brīvību, kas esot vērtēta augstāk par šo principu. Šajā sakarā noteicošais esot pārsūdzētā sprieduma 105. punkts. Pietiekami ilga pārejas perioda esamība — uz ko atsaucās Pirmās instances tiesa, — esot svarīgs apstāklis, izvērtējot, vai ir ievērots tiesiskās drošības, atpakaļejoša spēka nepiemērošanas un iegūto tiesību princips, bet tas neesot svarīgs, izvērtējot pasākuma tiesiskumu saskaņā ar vienlīdzīgas attieksmes principu.
- 45 Apelācijas sūdzības iesniedzējs turklāt uzsver, ka korekcijas koeficients, kas ir noteikts saskaņā ar “valsts” metodi, neievēro vienlīdzīgas attieksmes principu, jo ar to tikai aptuveni esot atspoguļota dzīves dārdzība valstī un tās mērķis neesot nodrošināt

bijušo ierēdņu pirktspējas līdzvērtību. Ar jauno metodi faktiski tiek sodīti pensionāri, kuri dzīvo galvaspilsētā vai “dārgās” pilsētās vai reģionos un kuriem nav iespējams segt izmaksas, kuras ir saistītas ar viņu dzīvesvietu.

46 Komisija uzskata, ka pārsūdzētā sprieduma 105. punktā vienīgi ir izdarīti secinājumi par likumdevējam piešķirto rīcības brīvību attiecīgajā jomā. Šajā jautājumā Pirmās instances tiesa cita starpā esot lēmusi, ka pirktspējas līdzvērtība kā īpaša vienlīdzības principa forma nav pārkāpta ar to, ka tiek mainīta attiecīgā metode, ja nepastāv patvaļīga vai acīmredzami neatbilstoša diferenciācija, kas pārsniedz likumdevējam piešķirto rīcības brīvību, vēl jo vairāk tāpēc, ka pārejas periods nodrošina tīrās pensijas nominālās summas saglabāšanu.

47 Padome uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs jauc vienlīdzīgas attieksmes principu un “pirktspējas līdzvērtības principu”. Pārsūdzētā sprieduma 105. punktā neesot minēts vienlīdzīgas attieksmes princips kā tāds, bet “pirktspējas līdzvērtības princips”, kas ir tikai viens no iespējamiem veidiem, kā nodrošināt vienlīdzīgu attieksmi. Turklāt — tāpat kā “galvaspilsētas” metode — “valsts” metode ievēro vienlīdzīgas attieksmes principu un nepārkāpj pensionāru pārvietošanās brīvību. Iepriekš spēkā esošā sistēma — tādā pašā apmērā kā šobrīd spēkā esošā sistēma — dod priekšroku tās vietas izvēlei, kur dzīve ir lētāka valsts iekšienē, un līdz ar to tās pamatā ir dzīvesvietas izvēle.

b) Tiesas vērtējums

48 Apelācijas sūdzības iesniedzējs, kritizējot Pirmās instances tiesas sniegto vērtējumu argumentam par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, jo ar jauno “valsts” metodi visiem pensionāriem netiek garantēta līdzvērtīga pirktspēja, būtībā vēlas panākt, lai tiktu atzīts, ka Pirmās instances tiesa ir kļūdījusies, nolemjot, ka Kopienų likumdevējs, aizstājot “galvaspilsētas” metodi ar “valsts” metodi nolūkā noteikt korekcijas koeficientus pārejas pensiju režīma ietvaros, nav pārkāpis savas rīcības brīvības robežas šajā jomā.

- 49 Lai izvērtētu šīs argumentācijas pamatotību, vispirms ir jānoskaidro, vai tas, ka pensijām tiek piemērots korekcijas koeficients, kas katrai valstij ir viens un kurš ir aprēķināts saskaņā ar “valsts” metodi, ir saderīgs ar vienlīdzīgas attieksmes principu.
- 50 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes vai diskriminācijas aizlieguma princips noteic, ka salīdzināmas situācijas nevar tikt kvalificētas atšķirīgi un dažādas situācijas nevar tikt aplūkotas vienādi, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota (2006. gada 10. janvāra spriedums lietā C-344/04 *IATA* un *ELFAA*, Krājums, I-403. lpp., 95. punkts, un 2007. gada 11. septembra spriedums lietā C-227/04 P *Lindorfer/Padome*, Krājums, I-6767. lpp., 63. punkts).
- 51 Attiecībā uz iepriekš spēkā esošo Civildienesta noteikumu pantiem, kuros ir paredzēta korekcijas koeficienta piemērošana ierēdņu atalgojumam un pensijām, Tiesa jau ir lēmusi, ka nav atbalstāms tas, ka noteikums, kura mērķis ir visiem pensijā aizgājušajiem ierēdņiem saglabāt līdzvērtīgu pirktspēju neatkarīgi no viņu dzīvesvietas, nav saderīgs ar vienlīdzīgas attieksmes principu (skat. 2004. gada 29. aprīļa rīkojumu lietā C-187/03 P *Drouvis/Komisija*, 25. un 26. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 52 Kā pārsūdzētā sprieduma 99.–101. punktā pareizi ir norādījusi Pirmās instances tiesa, korekcijas koeficienta sistēma pēc savas būtības nevar nodrošināt absolūti vienlīdzīgu attieksmi pret bijušajiem ierēdņiem, jo acīmredzami nav iespējams ņemt vērā dzīves dārdzību un tās izmaiņas visās dažādu dalībvalstu vietās, kur pensionāri varētu apmesties uz dzīvi, un katrai no šīm vietām piemērot īpašu korekcijas koeficientu. Šādos apstākļos viens korekcijas koeficients katrai valstij var būt atbilstošs rādītājs, lai nenoliedzami aptuvenā veidā atspoguļotu dzīves dārdzību dalībvalsts iekšienē.
- 53 Attiecībā uz metodi, kura būtu jāizvēlas, lai aprēķinātu šādu vienu korekcijas koeficientu katrai valstij, nav šaubu, ka neatkarīgi no izvēlētās sistēmas, kā to savu secinājumu 69. un 70. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, tā labākajā gadījumā tuvosies katra bijušā ierēdņa patiesajai dzīves dārdzībai un ka, raugoties no šāda skatupunkta,

gan “galvaspilsētas” metodei, gan “valsts” metodei ir savas priekšrocības un savi trūkumi.

54 Ņemot vērā, ka viens korekcijas koeficients katrai valstij ir samērā aptuvenš, ir jāuzskata, ka mērķis nodrošināt zināmu pirktspējas līdzvērtību bijušajiem ierēdņiem, kuri dzīvo dažādās dalībvalstīs, ir ievērots, ja šis viens korekcijas koeficients ir noteikts saskaņā ar kritērijiem, kuri nodrošina, ka šis korekcijas koeficients atspoguļo valsti pastāvošo dzīves dārdzību. Nav apstrīdams tas, ka “valsts” metode atspoguļo dzīves dārdzību valsts iekšienē vismaz tikpat raksturīgi kā “galvaspilsētas” metode.

55 Līdz ar to, tā kā “valsts” metode ir atbilstošs aprēķina veids, lai, cik vien iespējams, pensionāriem nodrošinātu pirktspējas līdzvērtību, Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nolēmjot, ka Kopienu likumdevējs nav pārkāpis vienlīdzīgas attieksmes principu, “galvaspilsētas” metodi aizstājot ar “valsts” metodi nolūkā noteikt korekcijas koeficientus pārejas pensiju režīma ietvaros.

56 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēja vērsto kritiku pret pārsūdzētā sprieduma 105. pantu ir jāatzīst, ka tā nav pamatota. No pārsūdzētā sprieduma 99.–104. punktā ietvertās argumentācijas izriet, ka pretēji tam, ko uzskata apelācijas sūdzības iesniedzējs, Pirmās instances tiesa bija noliedzusi atbildējusi uz jautājumu par to, vai jaunā korekcijas koeficientu noteikšanas metode rada patvaļīgu vai acīmredzami neatbilstošu diferenciāciju, ņemot vērā sasniedzamo mērķi. To darot, Pirmās instances tiesa nekādā veidā nav norādījusi, ka vienīgā likumdevēja varas robeža ir tā, ka ir noteikts pietiekams pārejas periods, kā to norāda apelācijas sūdzības iesniedzējs, bet tieši pretēji — tā saskaņā ar tādu pašu argumentāciju, kāda minēta šobrīd taisāmā sprieduma 51.–54. punktā, ir izvērtējusi jautājumu par to, vai Kopienu likumdevējs, “galvaspilsētas” metodi aizstājot ar “valsts” metodi, ir pārkāpis vienlīdzīgas attieksmes principu. Lasot šo apstrīdēto punktu kontekstā, ir acīmredzami, ka Pirmās instances tiesas argumentācija nav balstīta uz to, ka pensiju režīma pārveidošanas ietvaros Kopienu likumdevēju saista tiesiskās drošības un iegūto tiesību princips, bet ne vienlīdzīgas attieksmes princips.

57 No iepriekš minētā izriet, ka vienīgā apelācijas sūdzībā izvirzītā pamata pirmā daļa jautājumā par vienlīdzīgas attieksmes principa un Kopieniu tiesai noteiktā pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu ir noraidāma kā nepamatota.

2. Par Pirmās instances tiesas vērtējumu attiecībā uz ceturto argumentu jautājumā par diskriminācijas esamību salīdzinājumā ar kādā no “ne tik dārgām” dalībvalstīm dzīvojošajiem pensionāriem sakarā ar minimālā korekcijas koeficienta 100 % apmērā ieviešanu

a) Lietas dalībnieku argumenti

58 Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka pretēji tam, kas ir nolemts pārsūdzētā sprieduma 132.–135. punktā, viņam pastāv interese celt prasību. Viņš apstrīd to, ka šāda interese var izrietēt tikai no tā, ka pensionāri, kuri dzīvo “ne tik dārgā” dalībvalstī, saņem vairāk nekā pensionāri, kuri dzīvo “dārgā” dalībvalstī, uzsverot, ka viņa kritika pamatojas uz “pirktpējas līdzvērtības principa” pārkāpumu. Pat pieņemot, ka būtu bijis jānoskaidro pastāvošās attiecības starp vienai pensionāru grupai izmaksāto pensiju un otrai grupai izmaksāto pensiju, būtu jākonstatē, ka izmaksas, kuras radīja minimālā korekcijas koeficienta 100 % apmērā piemērošana, tiktu “kompensētas” ar “valsts” metodes ieviešanu.

59 Attiecībā uz Pirmās instances tiesas atzinumu pārsūdzētā sprieduma 136. punktā par to, ka minimālā korekcijas koeficienta 100 % apmērā ieviešana katrā ziņā nav uzskatāma par acīmredzami patvaļīgu vai neatbilstošu, apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka vienkārša atsauce uz likumdevēja plašo rīcības brīvību un mērķi tuvināt pārejas periodu ar spēkā esošo režīmu nevar pamatot šo secinājumu. Turklāt nekāds pārejas periods neesot ticis noteikts attiecībā uz “ne tik dārgās” valstīs dzīvojošiem pensionāriem. Pārejas perioda būtība un tā raksturiezīmes nekādi objektīvi nepamatojot diferenciāciju, kuras pamatā ir tas, ka noteikums, ar kuru tiek ieviests minimālais korekcijas koeficients, šiem pensionāriem piešķir pensiju tādā apmērā, kas būtībā pārsniedz dzīves dārdzību viņu dzīvesvietā.

60 Komisija un Padome uzskata, ka Pirmās instances tiesa pareizi atzina apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentu par nepieņemamu. Tās šajā sakarā norāda, ka, pat ja Pirmās instances tiesa būtu nolēmusi, ka šis arguments ir pamatots, tā sekas būtu tādas, ka “ne tik dārgās” dalībvalstīs dzīvojošiem pensionāriem tiktu samazināts viņu pensijas apmērs, kas nekādā veidā nemainītu apelācijas sūdzības iesniedzēja situāciju. Pakārtoti Komisija un Padome uzskata, ka, paredzot pārejas perioda izlīdzināšanu ar spēkā esošo režīmu attiecībā uz ļoti daudzām dalībvalstīm un “ne tik dārgās” dalībvalstīs dzīvojošo pensionāru labā, likumdevējs ir izdarījis saskanīgu un atbilstošu izvēli. Padome uzsver, ka attiecībā uz šiem “ne tik dārgās” dalībvalstīs dzīvojošiem pensionāriem nebija tiesiskās paļāvības, kura būtu jāaizsargā, kas arī izskaidro, kāpēc attiecībā uz viņiem nebija vajadzīgi pārejas noteikumi.

b) Tiesas vērtējums

61 Kritika par pārsūdzētajā spriedumā iekļauto pamatojumu, ar kuru Pirmās instances tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentu attiecībā uz tādu diskrimināciju salīdzinājumā ar “ne tik dārgās” dalībvalstīs dzīvojošiem pensionāriem, kura radās sakarā ar minimālā korekcijas koeficienta 100 % apmērā ieviešanu, attiecas gan uz Pirmās instances tiesas vērtējumu jautājumā par šī argumenta pieņemamību, gan uz šī argumenta izvērtēšanu pēc būtības. Apelācijas sūdzības iesniedzējs faktiski vēlas pierādīt, ka pretēji tam, ko ir nolēmusi Pirmās instances tiesa, šis arguments ir pieņemams un pamatots.

62 Pirms tiek atbildēts uz šo kritiku, ir jāizvērtē Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību. Komisija norāda, ka Pirmās instances tiesai pēc savas ierosmes šis arguments bija jāatzīst par nepieņemamu, jo apelācijas sūdzības iesniedzējs pirmās instances procesā to bija minējis tikai replikā, kas nozīmē, ka runa ir par jaunu argumentu.

63 Šajā sakarā pietiek konstatēt, kā to ir norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 103. un 104. punktā, ka attiecīgais arguments bija iekļauts, lai gan tikai embrionālā formā, tajā prasības pieteikuma daļā, kurā tika apgalvota pilnvaru nepareiza izman-

tošana, kā arī samērīguma principa un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums. Saskaņā ar judikatūru prasības pamats, kas tieši vai netieši papildina sākotnējā prasības pieteikumā izvirzītu pamatu, ir uzskatāms par pieņemamu (šajā sakarā skat. 1983. gada 19. maija spriedumu lietā 306/81 *Verros/Parlaments, Recueil*, 1755. lpp., 9. punkts, un 2007. gada 26. aprīļa spriedumu lietā C-412/05 P *Alcon/ITSB, Krājums, I-3569. lpp., 38.–40. punkts*).

64 Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēja norādītās kritikas pamatotību vispirms ir jāizvērtē kritika, kura ir izvirzīta attiecībā uz pārsūdzētā sprieduma 136. punktu, kurā Pirmās instances tiesa, vispirms atzīstot attiecīgo argumentu par nepieņemamu sakarā ar intereses celt prasību neesamību, nolēma, ka katrā ziņā minimālā korekcijas koeficienta 100 % apmērā ieviešana nevar tikt uzskatīta par acīmredzami patvaļīgu vai neatbilstošu, jo šis noteikums tika pieņemts, lai, cik vien iespējams, tuvinātu pārejas periodu, saglabājot pensijām piemērojamus korekcijas koeficientus, spēkā esošajam režīmam, ar kuru šie koeficienti tiek atcelti. Tikai tad, ja šis secinājums būtu kļūdainais, visbeidzot varētu tikt atbalstīta šī apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītā pamata daļa. Taču šis nav tas gadījums.

65 Kā to pareizi ir atzinusi Pirmās instances tiesa, minimālā korekcijas koeficienta 100 % apmērā ieviešana pārejas perioda ietvaros paredz tikai un vienīgi korekcijas koeficientu atcelšanu, ko nosaka spēkā esošais režīms, daļai pensionāru. Tieši šādā skatupunktā ir jāizvērtē pārejas perioda saderība ar vienlīdzīgas attieksmes principu.

66 Jāatzīst, ka Kapienu likumdevēja lēmums reformēt pensiju režīmu, atceļot pensijām piemērojamus korekcijas koeficientus, ir saderīgs ar vienlīdzīgas attieksmes principu. Lai arī ir taisnība, ka iepriekš spēkā esošais pensiju režīms, kas pamatojas uz korekcijas koeficientu sistēmu un līdz ar to uz zināmu pirktspējas kompensāciju atkarībā no pensionāra dzīvesvietas dalībvalsts, bija atbilstošs veids minētā principa īstenošanai, no tā nevar secināt, ka jebkura cita sistēma nav saderīga ar šo principu.

67 Kā to pareizi ir norādījusi Padome, pensiju režīms, kura mērķis ir panākt pirktspējas līdzvērtību, ir tikai viens no iespējamiem veidiem, kā nodrošināt atbilstību vienlīdzīgas attieksmes principam. Šo principu arī ievēro sistēma, saskaņā ar kuru pensionāri ar līdzvērtīgām veiktajām iemaksām saņem vienādu nominālo pensiju, kas, kā to ir konstatējusi Komisija, principā ir pensiju režīms, kas pastāv dalībvalstīs un citās starptautiskajās organizācijās.

68 Ņemot vērā, ka no jaunajiem Civildienesta noteikumiem izrietošais spēkā esošais pensiju režīms — tā kā tā mērķis vairs nav nodrošināt zināmu pirktspējas līdzvērtību pensionāriem neatkarīgi no viņu dzīvesvietas — līdz ar to ir saderīgs ar vienlīdzīgas attieksmes principu, pārejas periods, ar kuru vienīgi ir paredzēts princips par “vienu” pensijas summu, kas ir izmaksājama pensionāriem, kuriem šis princips ir labvēlīgs, nevar radīt diskrimināciju.

69 Līdz ar to ir jāatzīst, ka Pirmās instances tiesa pareizi ir atzinusi par nepamatotu apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīto argumentu attiecībā uz diskrimināciju salīdzinājumā ar “ne tik dārgās” dalībvalstīs dzīvojošiem pensionāriem sakarā ar minimālā korekcijas koeficienta 100 % apmērā ieviešanu ar pārejas periodu. Šādos apstākļos Tiesai nav jālemj par iebildumu saistībā ar to, ka minētais arguments ir nepieņemams apelācijas sūdzības iesniedzēja intereses celt prasību neesamības dēļ.

70 No iepriekš minētā izriet, ka šī vienīgā pamata daļa attiecībā uz vienlīdzīgas attieksmes principa un intereses celt prasību jēdziena pārkāpumu ir noraidāma.

3. Par Pirmās instances tiesas vērtējumu attiecībā uz trešo argumentu jautājumā par diskrimināciju salīdzinājumā ar Beļģijā dzīvojošiem pensionāriem

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 71 Apelācijas sūdzības iesniedzējs šajā sakarā uzskata, ka pretēji tam, kā ir norādīts pārsūdzētajā spriedumā, jaunais pensiju režīms ir sasaistīts ar dzīves dārdzību Briselē. Jauno Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. pantā ir precizēts, ka atalgojuma un pensiju korekcijas pamatā ir vairāki šī paša pielikuma 1. pantā minētie kritēriji, tostarp dzīves dārdzības Briselē novērtējums (Briseles starptautiskais indekss). Tas, ka Beļģijai nav piemērojams nekāds korekcijas koeficients, kā tas ir paredzēts jauno Civildienesta noteikumu XI pielikuma 3. panta 5. punktā, nozīmējot, ka pensijām *de facto* tiek piemērots korekcijas koeficients 100 % apmērā. Līdz ar to Beļģijā dzīvojošo pensionāru ienākumi tiek noteikti, ņemot vērā vienīgi dzīves dārdzību Briselē, kas ir šis dalībvalsts galvaspilsēta.
- 72 Apelācijas sūdzības iesniedzējs turklāt apstrīd pārsūdzētajā spriedumā ietvertu pamatojumu, kas ir izklāstīts gan tā 124. punktā un saskaņā ar kuru “Kopienu tiesību akta tiesiskums nevar būt atkarīgs no tā, kā šis akts tiek piemērots praksē”, gan šī pārsūdzētā sprieduma 125. punktā, kurā ir minēta judikatūra, saskaņā ar kuru vienlīdzīgas attieksmes principa ievērošanai ir jābūt saskaņotai ar tiesiskuma principa ievērošanu, atbilstoši kuram neviens sev par labu nevar atsaukties uz citas personas labā izdarītu prettiesisku rīcību. Apelācijas sūdzības iesniedzējs šajā sakarā atsaucas uz vienlīdzīgas attieksmes principa un pušu vienlīdzības Kopienu tiesā principa, tiesību uz aizstāvību, kā arī Kopienu tiesai un iestādēm noteiktā pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu.
- 73 Komisija un Padome norāda uz Civildienesta noteikumu XI pielikuma 1. panta 3. punkta a) apakšpunkta un 3. panta 5. punkta otrās daļas b) apakšpunkta tekstu, uzsverot, ka pirmajā no šīm minētajām tiesību normām ir paredzēts, ka *Eurostat* aprēķina pirktpējas paritāti “salīdzinājumā ar Beļģiju”. Līdz ar to jaunajā režīmā

neesot iekļauta nekāda sasaiste ar Briseli. Pārejas perioda īstenošana praksē izrietot no Padomes pieņemtajām piemērošanas regulām, kuras *Eurostat* ir vienīgi jāīsteno. Apelācijas sūdzības iesniedzējs neapstrīdēja šīs piemērošanas regulas, jo viņš bija izvirzījis vienīgi Regulas Nr. 723/2004 prettiesiskumu.

b) Tiesas vērtējums

74 Kā tas ir minēts šī sprieduma 68. un 69. punktā, kā arī pārsūdzētā sprieduma 136. punktā, minimālā korekcijas koeficienta 100 % apmērā ieviešana ar pārejas periodu nenozīmē, ka ir pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips. Šādos apstākļos ir jāatzīst, ka korekcijas koeficienta 100 % apmērā piemērošana — gan juridiski, gan faktiski — Beļģijā dzīvojošiem pensionāriem nevar būt šāds pārkāpums.

75 Pat tad, ja dzīves dārdzība Beļģijā, kas ir aprēķināta saskaņā ar “valsts” metodi, būtu zemāka nekā tā, kura ir ņemta vērā, aprēķinot pamatalgu ar tādām sekām, ka saskaņā ar iepriekš spēkā esošā pensiju režīma loģiku būtu jānosaka korekcijas koeficients, kas ir zemāks par 100 %, tas, ka Beļģijā dzīvojošiem pensionāriem tāpat kā visiem šī sprieduma 69. punktā minētajiem pensionāriem, kuri dzīvo kādā no “ne tik dārgajām” dalībvalstīm, ir tiesības saņemt visu pensijas pamatsummu un līdz ar to iegūt augstāku pirktspēju nekā tā ir apelācijas sūdzības iesniedzējam, neveido diskrimināciju, raugoties no pārejas perioda skatupunkta.

76 No iepriekš minētā izriet, ka, pat ja pārsūdzētajā spriedumā, it īpaši tā 124. un 125. punktā iekļautā motivācija ir kļūdaina, kā to apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzējs, šādas kļūdas konstatēšana nevar būt pamats šī sprieduma atcelšanai, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja arguments attiecībā uz diskrimināciju salīdzinājumā ar Beļģijā dzīvojošiem pensionāriem katrā ziņā ir jānoraida, ņemot vērā šī sprieduma 74. un 75. punktā sniegto pamatojumu, kuru turklāt pārsūdzētajā spriedumā ir izklāstījusi arī Pirmās instances tiesa.

77 Šādos apstākļos šī vienīgā pamata daļa jautājumā par vienlīdzīgas attieksmes principa un pušu vienlīdzības Kapienu tiesā principa, tiesību uz aizstāvību, kā arī Kapienu tiesai un iestādēm noteiktā pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu ir noraidāma.

78 Tā kā neviena no vienīgā pamata daļām, ko bija izvirzījis apelācijas sūdzības iesniedzējs, nav pamatota, Kampoli iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma.

V — Par tiesāšanās izdevumiem

79 Saskaņā ar Reglamenta 122. panta pirmo daļu, ja apelācija nav pamatota, Tiesa spriež par tiesāšanās izdevumiem.

80 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas apelācijas tiesvedībai ir piemērojams saskaņā ar šī reglamenta 118. pantu, — lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 3. punktu, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums daļēji ir labvēlīgs un daļēji nav labvēlīgs vai ja pastāv izņēmuma apstākļi, Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tā kā abiem lietas dalībniekiem spriedums daļēji ir labvēlīgs un daļēji nav labvēlīgs, jānolemj, ka katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

⁸¹ Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 4. punktu, kas arī ir piemērojams atbilstoši šī paša reglamenta 118. pantam, iestādes, kas ir iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Līdz ar to ir jāpiespiež Padomei segt savus tiesāšanās izdevumus pašai.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospiež:

- 1) noraidīt galveno apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību;**

- 2) Kampoli, Eiropas Kopienu Komisija un Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.**

[Paraksti]